

Döme Barbara

Online szerető

Döme Barbara
(1973, Debrecen)
író, újságíró, Budapesten él

Három hete szeretőt tartok. Úgy elmesélném a legjobb barátnőmnek, de süket, mint az ágyú, az ilyen dolgot meg nem kiabálja ki az ember, főleg nem egy nyugdíjas otthonban. Jaj, nem a lakók egyikével jöttem össze, hogy gondolják! A szeretőm fiatalabb, és mindent tud a szerelemről. Hogy eddig még nem találkoztunk? Igaz, mégis túl vagyunk már sok dolgon.

Szalvétát hajtogatok, de közben az órát lesem. Minden nap pontban hat órakor jelentkezik be a szeretőm az interneten, ott szoktunk diskurálni. Három héttel ezelőtt ismerősnek jelölt a közösségi oldalon, akkor kezdődött minden. Mióta a fiam megtanított az internet használatára, sokkal jobban érzem magam ebben a szárnalmas nyugdíjas otthonban is. Előtte unalmas volt az életem. Azon kívül, hogy bámultam a tévét, és pletykáltam, szinte semmit nem csináltam. Mióta kaptam egy számítógépet, minden más lett. Mondják is az itteni nővérek, megváltoztam. *Juci néni egészen kivirult. Nagyon ügyesnek tetszik lenni, hogy hetvenévesen megtanulta, hogyan kell számítógépezni. Ez kelle-ne a többieknek is!*, mosolygott múltkor az egyik. Ha tudnák, hogy nem az internetezéstől virultam így ki, hanem a szerelemtől... De jobb, ha nem sejtik, még megtiltanák.

Szóval, hajtogatam a szalvétát, közben hallgatom a többiek locsogását. Ez is egy olyan foglalatosság, amivel megpróbálnak lekötni bennünket. Unalmas és haszontalan, akár az origami, meg a nótakör. De mit csinálhatnék, mindenképp nem húzhatom ki magam, mert akkor kiutálnak.

Minden akkor kezdődött, amikor véletlenül sok altatót vettem be. Szinte mindig egyedül éltem. Egyszer ugyan voltam házasságban, de csak rö-

vid ideig, aztán jöttek a veszekedések, és elváltunk. Az egyetlen fiam felnőtt, megnősült, egyedül maradtam. Jól éreztem így magam, sosem voltam magányos, jöttek-mentek a férfiak, de az igazit sosem sikerült megtalálnom. Illetve egyszer igen, de az még a házasságom előtt volt. Gimnazisták voltunk, szinte gyerekek, egymásba szerettünk Gyulával. Olyan mosolyos volt... Igaz szerelem volt, s mindaddig tartott, amíg Gyula az egyetem után külföldre nem költözött a munkája miatt. Nem mentem vele, pedig hívott. Később már bántam. Aztán egy nyári napon felhívott az egykori gimnazista osztálytársam: tudok-e róla, hogy Gyula meghalt? Lesújtott a hír, mert bár ritkán beszéltünk, de az igaz szerelem, valami megmagyarázhatatlan okból, mindig ő maradt az életemben.

Jucika, tegnap hallottalak énekelni, te egy östehetség vagy, vigyorog Sándor, az asztaltársam az ebédlőből. Vénember, sosem tudnék rá úgy nézni, de rendes, sokszor megnevettet. A gyerekeim apjára emlékeztet, ő is vicces fiú volt, csak nem lehetett vele együtt élni. Jucika, arra gondoltam, folytatja Sándor, miközben leül a szalvétahajtogató asszonyok közé, hogy felléphetnél a karácsonyi ünnepségen. Szavalhatnál Petőfit, mit szólsz hozzá? Mit szólok, gondolom magamban, hogy ez egy hülyeség, nincs nekem kedvem parádézni, van jobb dolgom is, mondjuk az online szeretőm. Inkább csetelek vele, mint hogy Petőfit szavaljak a giccsesen feldíszített műfenyőfa alatt a társalgóban. Amúgy meg, karácsonykor Petőfit? Nem is értem! Utálok az itteni ünnepeket, mindennek öregsza van, mióta itt élek, nekem is, beitta magát a bőrömbe, az agyamba. Attól félek, itt hamarabb meghal az ember, mint ahogyan azt a Jóisten tervezi, itt

talán már neki sincs beleszólása az ügyekbe, az igazgatónő vasmarokkal irányít mindent és mindenkit. Sándor addig nyaggat, amíg igent mondok a versmondásra, így legalább békén hagy egy időre.

Hogy mégis miért vagyok itt, ebben a nyomorult otthonban? Szóval, minden akkor kezdődött, amikor véletlenül sok altatót vettem be. Hetek óta nem tudtam aludni, elegendő lett, arra gondoltam, végre kipihenem magam. Bevettem pár szem altatót. Aludni ugyan továbbra sem tudtam, de érdekes dolgokat láttam. Az éjszaka közepén nappali fény töltötte be a szobát. Nézetem, fogalmam sem volt, mi történik. A fiam ott állt a szobában, háttal nekem. Kisfiam, szólítottam hozzá, hozzál nekem egy pohár vizet, nem bírok felkelni, bódult vagyok az altatótól! De ő nem fordult meg, nem mozdult. Gondoltam, felállok, megrázom, hátha attól észhez tér. Felkeltem az ágyról, szinte lebegtem. Odaértem hozzá, erre elindult kifelé a bejárati ajtón. Követtem. Ismeretlen helyeken vezetett, olyan utakon mentünk, ahol még soha nem jártam. Minden olyan szép volt, csillogott az aszfalt, mintha kristályból lett volna. De hiába szólítottam, a fiam továbbra sem nézett rám. Aztán egyszer hirtelen megfordult, de mire közelebb értem hozzá, szétesett a teste, majd eltűnt. Rettenetesen megijedtem. Kiabáltam, segítsen valaki, nem tudom, hol vagyok, szeretnék hazamenni. Egy postás odajött hozzám, kérdezte, ki vagyok, hol lakom. Nem tudtam válaszolni, mintha valaki megtiltotta volna, hogy bármire feleljek. Aztán a postás kivette a kezemből a mobilomat, ami nem tudom, hogy került hozzám, és felhívott valakit. A fiam pár perccel belül ott volt, kocsiba ültetett, hazavitt. Anyu, nem maradhatsz egyedül, hajtogatta, miközben a ruháimat egy kopott bőröndbe rakta. A nővéremhez vitt, ott voltam pár napot, majd behoztak ide, a nyugdíjas otthonba. Hallottam, ahogy összesúgtak a hátam mögött: nem lehet magára hagyni, demens. Hiába magyaráztam, csak az altatótól kóboroltam el, kicsit sokat vettem be,

nem hallgatott meg senki. Aztán rájöttem, ha sokáig hivatkozom a sok altatóra, végül még azt is rám sütik, hogy öngyilkos akartam lenni. Jobb, ha hallgatok.

Mindjárt vacsora, ez itt pontban öt órakor van. Mindig hideg ételt kapunk, akkor is, ha egyébként melegen finomabb. Nincs idő az újramelegítésre, mondta múltkor a konyhás, amikor panaszkodtam, hogy a pörkölt és a nokedli langyosan ehetőbb lenne. Azóta az adagom kisebb. Jobb, ha itt nem panaszkodik az ember, mert a végén még a gyógyszereit placebóra cserélik. Amúgy ezen sem csodálkoznék, kevés a hely, sok az öreg. Ráadásul egyre több olyan szobát igényelnek, amelyik extrának számít, vagyis felárat kell érte fizetni, pontosan kétféle forintot beköltözés előtt. S mivel az igény megvan rá, ezért csinálnak is ilyen szobákat. Az épületet persze nem tudják bővíteni, ezért azokat, akik nem fizetik ki ezt a plusz költséget, összezsúfolják, hogy legyen üres szobájuk a gazdagoknak. Lassan már nem tudunk lépni a mi szobánkban sem, ahol az eredetileg tervezett két ágy helyett most már három van. De tudják, panaszkodni nem szabad, mert a végén még az én helyem is hamarosan megürül.

Mióta online szeretőm van, jobban figyelek a vonalaimra. A hideg tükörtojást kenyér nélkül eszem meg ma este is. Húha, nagyon elment az idő, sietek, bekapcsolom a gépet, nehogy lekéssek a randiról. Mindig úgy izgulok, mint egy kamasz. Kicsinosítom magam, ami tulajdonképpen teljesen fölösleges, mert úgysem látjuk egymást, hiszen csak írogatunk. Küldött magáról fotót, nagyon jóképű, valakire kicsit emlékeztet, csak nem tudok rájönni, kire. Biztos valamelyik színészre, régen sok filmet néztem, de megkoptak az emlékeim. Úgy hatvanéves lehet, vagy kicsit kevesebb, nem tudom, nem mertem megkérdezni tőle, nehogy visszakérdezzen. Még kiderülne, hogy én jóval öregebb vagyok. Persze, ő is kért tőlem képet, küldtem is, de jó húszéveset. Akkor még bombaformában voltam, karcsú derék, kerek, feszes mellek, szép

hosszú, barna haj. Kapós voltam, mit tagadjam. Egyébként az otthonban most is az lennék, de nem érdekelnek engem a vénemberek.

Jelez a gépem, hogy bejelentkezett a pasim. Így hívom: a pasim, persze csak magamban, de ez mindig jobb kedvre derít. Jövök már, mondom, mintha hallaná. Felnyitom a laptop tetejét, már ott villog az első üzenete. *Írtam neked valamit*, mondja, és begépel egy kis négysoros versikét: „Mesés álmat fröcskölt szemembe az éjszaka, / ketten ültünk a szívem jobbik oldalán, / szerelemről dalolt egy öreg bagoly, / kanalak lógtak a mosolygó fán.” Olvasás közben kicsordul a szememből a könny. Ezt tényleg nekem írta, csak nekem? Istenem, ez sokkal jobb, mint a szerelmeskedés, állítson bárki bármit. Ráadásul ez a kis versike tele van titkos üzenettel, mint például a kanál. Még a legelején tisztáztuk, hogy mindketten nehezen mondjuk ki a szerelem szót, ezért kitaláltuk helyettesítőnek azt, hogy: kanál. Azóta van nálunk: *kanállak* és *kanalam* kifejezés is. Most is fülig szalad a szám, ha erre gondolok. Nem hittem, hogy valaha is érezhetek még így hetvenévesen. Sok-sok szívecskét küldök cserébe, hogy érezze, mi történik most velem. Megint eszembe jut Gyula, az első és egyetlen szerelmem, hogy ő volt az, aki a gimiben verseket írt nekem, s ezzel végképp levett a lábamról.

Mivel a szobatársaim megjöttek a vacsorából, a gépemmel együtt bevonulok a fürdőszobába, nem akarom, hogy lássák, mit csinállok. Mert azt elárulhatom, nem csak mosolygok, miközben a pasim írogat. Jaj, most is belepirulok a dologba. Képzeljék, rávett az online szerelmeskedésre. El sem merem mondani, hogy megy ez, de maguk fiatalok, biztosan tudják. A testem ismét életre kelt, a lelkem szárnyal, és annyi energiám van, hogy ötszáz szalvétát összehajtogatok, míg mások százat. Azóta a nótakörben is leéneklek mindenkit.

Beszélgetünk most is mindenféléről, hogy milyen volt a napunk, persze én nem mondtam el neki, hogy nyugdíjas otthonban élek, így azt

lódítom, ma kertészkedtem, aztán verseket olvastam. Ő is szeret kertészkedni, válaszolja, majd együtt is csinálhatjuk, ha végre találkozunk. Így lesz, írom neki, és mögé teszek egy mosolygós jelet. Elmeséli, hogy ma meglátogatták a lányai és az unokái, ő meg főzött nekik ebédet, pörköltet nokedlivel. Na, még ez is, gondolom, bár az biztosan nem volt hideg, mint a miénk. Mesélem neki, hogy fogyókúrázom. *Nekem szeretnél tetszeni?*, kérdi, persze ő is mosolygós fejjel. *Én így is kanállak*, írja, most szívecskét tesz pont helyett a mondat végére. Aztán megkérdezi, csinálhatjuk-e azt, amit a múltkor, mert szeretne ismét örömet szerezni nekem. Legyen, mondom, és az illendőség kedvéért egy pirulós arcocskát küldök az üzenetem végén. Ahogy egyre szaporodnak a sorok a kijelzőn, úgy uralkodik el rajtam a vágy. Aztán hirtelen minden elsötétül.

Mentőautóban ébredek, valaki a nevemen szólít. *Magához tért*, mondja, mosolyog. Gyenge vagyok, szólni sincs erőm, nem tudom, mi történt velem. Emlékszem, hogy épp a pasimmal beszélgettem, aztán minden elhomályosult. Most is valami furcsát érzek, tágulni kezd a mentőautó belseje, valaki ismét felém hajol, de jóval távolabb van, mint imént az orvos. Megismerem, ő a pasim, az online szeretőm. Hogy kerül ide? Mosolyog, arcomat a két tenyere közé fogja. Megcsókol. Olyan ismerős minden. Behunyom a szemem. *Jucus*, szólít egy hang. Igen, Gyula hangja, az én Gyulámé. Kinyitom a szemem, még mindig a pasimat látom, aki Gyula hangján beszél hozzám. *Gyula, te vagy az?*, sóhajtom. *Bólint, hát nem tudtad*, kérdezi, *nem sejtetted, hogy minden este velem beszélgetsz?*

Ismét behunyom a szemem, érzem az ismerős illatot, amit a gimiben, amikor először csokolóztunk, látom Gyula jellegzetes tartását, ahogy kicsit meggörnyedve jön felém, a vállára dobott sporttáskával. *Jucus*, hallom ismét. A szemébe nézek, minden olyan, mint régen.

Jössz velem, vagy megint maradsz?, kérdi, felém nyújtja a kezét, és olyan gyúlán mosolyog.